

Ще ви разкажа за една ромска жена

Славка Янакиева Стефанова

Жената, като представител на човешкия род, съчетава в себе си всички онези черти, отличаващи я от силния пол. Затова и всички жени, независимо от своята национална принадлежност, притежават повече общи прилики помежду си, отколкото разлики. Разбира се, всяко нежно създание, принадлежащо към съответната нация, си има своя уникален, специфичен образ. Ромската жена притежава също своя индивидуалност и идентичност.

Ромската жена, за която ще разкажа, е моята баба. Тя е изминала житейския си път, пълен повече с трудности и мъка, отколкото с радост. Въпреки всичко е запазила и носи в себе си очарованието от онази сила на характера, помогнала ѝ да премине през всички перипетии, поставени ѝ от живота. Родена е в многодетно семейство, черта, типична за ромските семейства. Баща ѝ и майка ѝ били бедни. Основният им поминък бил отглеждането на рогатия добитък на селото.

От ранно детство в характера на ромската жена се изграждат стабилни черти като послушание към по-възрастните и родителите, безпрекословно приемане на бащините думи, смирен вид и т.н. Младото ромско момиче още като дете придобива трудолюбиви навици – на седемгодишна възраст тя умее да чисти, да мие паници, да тупа и да пере. Преминаването на детската възраст при ромското момиче се отличава съществено от това при българското. В ранна възраст българското дете ходи на детска градина или училище. Храната, играта и следобедният сън са неизменна част от ежедневието му. За разлика от него през този период ромското момиче получава първите си уроци в домакинството. Тук се включва готвенето и месенето на хляб, качества, от които зависи в каква домакиня ще се превърне то покъсно. На осемгодишна възраст то може да меси и готви. Така баба още от малка можела да меси, да пече и да вади *zerpek* (пита) от пещта. Тъй като нейното семейство трудно се препитавало, то децата от малки били разпределени да вършат определена работа. Моята баба с една от своите по-малки сестри трябвало да стане говедарка. От ранно утро те извеждали добитъка на къра и се прибирали по залез слънце.

Винаги съм се удивлявала на силната ѝ природа и издръжливост, на тази тежка отговорност, която е лежала на плещите на